

Phẩm 12: NGUYỆT THỦ THỌ QUYẾT

Vua A-xà-thế có một vị Thái tử tên là Nguyệt Thủ, tuổi vừa lên tám. Thái tử cỡi chuỗi ngọc đeo trên cổ, đem tung lên Đức Phật, mà thưa rằng:

–Con dùng công đức này nguyện cầu đạo Vô thượng chánh chân. Con dùng gốc thiện ấy để khi Đức Như Lai Tịnh Giới thành Chánh giác, nguyện được ở cõi ấy làm chủ bốn châu thiên hạ, Chuyển luân thánh vương để được trọn đời cúng dường Đức Như Lai và chúng Tỳ-kheo. Sau khi Đức Phật diệt độ, con phụng trì Xá-lợi, thọ nhận kinh điển. Về sau, con mới được thành đạo Vô thượng chánh chân, làm Tối chánh giác.

Thái tử vừa tung chuỗi ngọc lên hư không, liền trở thành lầu các bảy báu sáng rỡ, bốn phương, bốn góc trên dưới ngang bằng, nghiêm chính vi diệu. Ở bên trong lầu đài ấy đặt bốn chiếc giường báu trải toàn lụa là năm sắc của cõi trời. Đức Như Lai ngồi lên đó, tướng tốt trang nghiêm. Khi ấy, Đức Phật liền cười. Đức Thế Tôn cười thì có vô số không thể giới hạn trăm ngàn sắc hào quang từ trong miệng ngài phát ra, chiếu soi không thể nghĩ bàn, không có bờ cõi, thấu đến các cõi Phật, lên tận cõi Phạm thiên. Cung điện của ma, ánh sáng mặt trời, mặt trăng tự nhiên mờ khuất. Ánh sáng ấy trở lại soi sáng quanh thân Ngài vô số vòng, rồi theo đỉnh đầu vào trở lại. Hiền giả A-nan liền đứng dậy, sửa áo bày vai phải, quỳ gối, chấp tay dùng kệ khen:

*Vượt tất cả trí tuệ
Siêu việt mọi cản ngăn
Hiểu rõ hết quần sinh
Tâm, hành mọi căn nguyên
Để phân biệt gốc ngọn
Mà ứng thời nói kinh
Soi khắp đời xin nói
Vì sao cười lặng thinh?
Mười phương bao chúng sinh
Tất cả ở trước Ngài
Người nhiều vô số ức*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Từng người khó hỏi han
Đấng Thánh sư Năng Nhân
Mới kham giải nghi hoặc
Lành thay, nguyện giảng nói
Xót thương có gì cười?
Chư Phật đời quá khứ
Trụ lập chỗ tối thắng
Thế Tôn đời vị lai
Nhiều như cát sông Hằng
Phân biệt biết sáu đường
Đấng Tuệ độ vô cực
Vì sao hiện mỉm cười?
Xin Ly Cấu giải nghi
Ánh sáng hơn trời trăng
Che lấp cung Phạm ma
Thông suốt đến Thiết vi
Chiếu vượt các đỉnh núi
Yên ổn khắp chúng sinh
Khô kiệt, các lao nhọc
Khéo nói trừ phiền não
Có gì lại mỉm cười?*

Đến đây, Đức Thế Tôn bảo Tôn giả A-nan:

–Ông thấy Thái tử Nguyệt Thủ không?

Tôn giả A-nan đáp:

–Thưa vâng, con đã thấy.

Đức Phật nói:

–Hôm nay, Nguyệt Thủ ở trước Đức Phật trông các cội công đức, dùng để khuyến cầu đạo Vô thượng chánh chân. Thái tử tu hạnh Bồ-tát, từng chút một sẽ thấm dần dần. Đến khi Đức Như Lai Tịnh Giới thành Phật thì vị thái tử này sinh vào cõi Phật kia làm Chuyển luân vương. Ông cúng dường, phụng sự Đức Tịnh Giới Như Lai Chí Chân Đẳng Chánh Giác, trọn đời luôn lấy bố thí làm chỗ an trụ. Sau khi Đức Phật diệt độ thì ông cúng dường xá-lợi, thống lãnh chánh pháp. Sau khi chánh pháp diệt tận thì ông mất, để sinh lên cõi trời Đâu-suất. Rồi ở chính kiếp ấy, ông được thành đạo Vô

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thượng chánh chân, thành Tối chánh giác, hiệu là Nguyệt Anh Như Lai Chí Chân, Đẳng Chánh Giác, Minh Hạnh Thành Vi Thiện Thế, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Đạo Pháp Ngự, Thiên Nhân Sư Vi Phật Chứng Hựu, cõi nước, thọ mạng của Đức Phật, các chúng Tỳ-kheo cũng giống như thế giới của Đức Tịnh Giới Thế Tôn không sai khác vậy.

Bấy giờ, những người đến trong hội, các vị Bồ-tát Đại sĩ ở các thế giới phương khác cùng với Bồ-tát Phổ Thủ đều đến cõi Nhẫn này nghe nói lời ấy. Họ bạch Đức Phật:

–Bồ-tát Phổ Thủ có thể đi đến thì sẽ quan sát thấy xứ sở đó. Xứ sở ấy đều là các Đức Như Lai không có khiếm khuyết, các Đức Phật Thế Tôn lại chẳng nhọc sức lo nghĩ. Vì sao? Thừa Đức Thế Tôn! Bồ-tát Phổ Thủ đã giáo hóa không có đường ác, chẳng đau khổ, chẳng nhàn nhã và không có việc ma, tội lỗi, trần uế. Chỗ ấy có khu vực, quận, nước, huyện ấp, gò đồng, xóm làng, thành quách. Ở chỗ ấy chánh điện được lưu bố khắp nơi. Nhìn thấy xứ sở ấy, Đức Như Lai du hóa, cư trú không có hư không.

Đức Thế Tôn bảo:

–Đúng vậy! Đúng vậy! Này các Thiện nam! Đúng như điều đã nói. Nay kinh điển này đã tuyên bố khắp nơi, thì đó chính là sự an trú của Đức Như Lai.

Lại nữa, này các Thiện nam! Thuở xa xưa thời Đức Phật Định Quang, ta đã được thọ ký vào đời ấy. Ta trải tóc lên đất, Đức Định Quang Như Lai đạp lên tóc ấy mà đi. Ta dùng hoa sen tung lên cúng dường nên đạt được pháp nhẫn. Đức Phật thọ ký cho ta: “Sau vô số kiếp ông sẽ được làm Phật hiệu là Năng Nhân Như Lai.”

Như vậy, này các Thiện nam! Khi ấy Đức Phật Định Quang bảo các Tỳ-kheo: “Các ông chẳng nên đạp trên đất ấy đi qua. Vì sao? Vì đây chính là chỗ đất thần thánh tháp Phật của trên trời và thế gian. Vị Bồ-tát trải tóc lên nơi ấy mà thành tựu được pháp nhẫn. Ai muốn dựng lên tháp ở đây?” Các vị Thiên tử kia có đến hàng tám mươi ức người, cùng lúc thưa: “Chúng con sẽ dựng lên”. Bấy giờ, trong chúng hội có một vị trưởng giả tên là Hiền Thiện, bạch với Đức Thế Tôn: “Con sẽ dựng chùa, tháp ở chỗ đất ấy.” Đức Phật nói: “Được đấy”.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Này các Thiện nam! Ông trưởng giả Hiền Thiện ngay ở chỗ ấy, cho xây dựng ngôi tháp bảy báu trang nghiêm đầy đủ. Làm xong, ông lại đến chỗ Đức Phật hỏi Ngài: “Ở tại đất ấy, con đã dựng lên tháp bảy báu thì phước đi về đâu?”

Đức Như Lai Định Quang đáp: “Trưởng giả nên biết! Bồ-tát Đại sĩ đạt được Nhẫn bất khởi, chỗ đất ấy giống như bánh xe, xuống tận bờ mé đất, tất cả chúng sinh nhận lấy bụi đất đều như là Xá-lợi nên cúng dường, rồi mới bay lên trời tam thập tam, trong ấy đất đầy cả bảy báu, đem bố thí chư Phật. Nếu muốn đem công đức đó so với phước đức xây dựng chùa tháp thì chẳng bì kịp nhau. Phước xây dựng chùa tháp rất nhiều, khó kể xiết. Trưởng giả ở đây đã trồng cội gốc các công đức, như nay ta thọ ký cho vị Bồ-tát đó sẽ làm đạo Vô thượng chánh chân. Nếu ông ấy làm Phật cũng sẽ lập đại đạo cho người.”

Này các Thiện nam! Ý các ông nghĩ sao? Bấy giờ trưởng giả tên Hiền Thiện đó phải chăng là ai khác ư? Chớ có nghĩ thế. Vì sao? Vì trong hội chúng đây có một trưởng giả tên là Thọ Hạnh nay được ta thọ ký cho: vào đời vị lai, ông sẽ thành Phật đạo, hiệu là Thiện Kiến Như Lai Chí Chân Đẳng Chánh Giác, Minh Hạnh Thành, Vi Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Đạo Pháp Ngự, Thiên Nhân Sư, Vi Phật Chúng Hựu. Vì vậy, nên các thiện nam, thiện nữ, Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, cư sĩ, nữ cư sĩ, hoặc đứng hoặc ngồi chếp kinh điển này, thọ trì, đọc tụng, vì người khác thuyết giảng thì ở chỗ đất ấy xuống tận bờ cõi đất, tất cả các hạt bụi đều là chúng sinh, thêm nữa đất này đều như Xá-lợi. Vì sao? Vì Bồ-tát đạt được nhẫn thành tựu được các đức cũng lại như vậy.

Thế nên, Đức Phật ân cần phó chúc bảo các ông rằng: “Nếu có thiện nam, thiện nữ đem bảy báu chứa trong tam thiên đại thiên thế giới này ra bố thí cho Như Lai Chí Chân Đẳng Chánh Giác ngày đêm đều ba lần mà chẳng biếng nhác, bố thí như thế cho đến một kiếp hoặc hơn một kiếp, chẳng bằng thọ trì kinh điển này. Vua A-xà-thế trừ các hồ nghi không có do dự, sạch các “ám”, “cái”, phân biệt tất cả các pháp bình đẳng. Hoặc chếp, hoặc đọc, thọ trì phúng tụng, nghe kinh tin ưa, ghi chếp vào tre, lụa, xếp đặt kinh quyển giữ gìn trang nghiêm, thọ trì thành thạo, khiến cho chánh pháp này trụ được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

lâu dài thì phước công đức này hơn sự bố thí kia rất nhiều, chẳng thể kể xiết.”

Đức Phật nói:

–Này các Thiện nam! Nếu có người ở trăm kiếp phụng trì cấm giới, biết dừng biết đủ mới được ở nơi thanh vắng, chí ưa chẳng xả. Nếu người ấy nghe kinh này, tin ưa theo thì phước công đức này hơn cả việc giữ cấm giới kia. Nếu có người ở trong trăm kiếp tu hành nhẫn nhục, dù cho tất cả chúng sinh mắng nhiếc, đánh đập, cho đến đánh bằng gậy đau đớn mà đều nhịn nhục. Nếu có người lại được nghe kinh này mà tin ưa theo thì phước công đức ấy siêu việt hơn cả người tu nhẫn nhục kia. Nếu có người trăm kiếp tu hành tinh tấn, cúng dường tất cả loài chúng sinh, chẳng yêu quý thân mình cùng tuổi thọ, cũng chẳng bằng nghe được kinh này mà hoan hỷ tin nhận. Nếu có người ở trăm kiếp tu hành thiền định, có kẻ gây nhiễu loạn mà chẳng bị mê hoặc, cũng chẳng bằng nghe kinh này hoan hỷ tin nhận. Nếu có người ở trăm kiếp tu hành trí tuệ, học rộng, hiểu thông, không chỗ nào không đạt, giả sử họ được nghe phẩm “Cứu cánh bản tịnh tâm sống tự nhiên” của kinh điển này mà hoan hỷ tin theo, thọ trì, phụng tụng thì phước công đức ấy siêu việt hơn sự tu tuệ kia, có thể nhanh chóng kiến lập các thông tuệ vậy.

Khi ấy, các vị Bồ-tát đều bạch Đức Phật:

–Kính thưa Đức Thế Tôn! Chúng con đã thọ nhận kinh điển ấy rồi, ở tại các cõi Phật chúng con đi qua, ở trụ xứ nào chúng con cũng sẽ tuyên bố. Vì sao? Vì tuyên bố các kinh điển này là làm Phật sự.

Lúc ấy các vị Bồ-tát lại tung hoa lên khắp tam thiên đại thiên thế giới, đồng thời cũng khen ngợi:

–Giả sử kinh điển này được lưu truyền khắp cõi Diêm-phù-đề, lại ở đời lâu dài thì chánh pháp của Đức Như Lai Năng Nhân thành tựu Bồ-tát Phổ Thủ sẽ khiến cho còn mãi. Chúng con chưa từng xem xét, nghe được kinh này như vậy, giả sử có nghe được thì chúng con chẳng thể báo đáp ân của Đức Phật cùng Bồ-tát Phổ Thủ. Chúng con sẽ dùng vật gì để lập sự cúng dường lớn. Thiện nam nào theo người nghe kinh điển ấy thì ân kia khó mà báo đáp. Giả sử có

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

người muốn gặp Đức Như Lai để nghe kinh này thì xem như người ấy đã gặp Thế Tôn. Giả sử muốn cúng dường Đức Như Lai Chí Chân Đẳng Chánh Giác thì phải cúng dường vị thiện nam ấy. Nếu nhìn thấy thiện nam, thiện nữ ấy thì phải chiêm ngưỡng họ như Đức Phật Thế Tôn.

Các vị Bồ-tát bàn bạc như vậy rồi, mỗi vị đều trở về nước của mình. Mỗi người đều tự ở trước Đức Như Lai của họ, vì mọi người thuyết giảng lại giáo pháp mà họ vừa thọ lãnh. Ở trước Đức Phật của mỗi đất nước kia, họ mở đường dẫn lối, khai hóa vô số quần sinh, khiến họ phát ý đạo Vô thượng chánh chân.

M

Phẩm 13: CHỨC LỤY

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo Bồ-tát Di-lặc:

–Ông nên nhận lấy chánh pháp Minh điển này để vì vô số người mà phân biệt thuyết giảng, đem lại cho họ nhiều yên ổn, nhiều Từ bi. Chư Thiên người đời đều được nhờ ân.

Bồ-tát Di-lặc bạch Đức Phật:

–Kính thưa Đức Thế Tôn! Con nhận lời dạy của kinh điển ấy rồi thì cũng theo các Bạc Đẳng Chánh Giác trong quá khứ đã nhận kinh này. Hôm nay, con được gặp Đức Thế Tôn, được nghe pháp này. Kính thưa Đức Đại Thánh Như Lai! Hiện tại con đem kinh này đi giảng khiến cho lưu truyền khắp nơi. Sau khi Đức Phật diệt độ, ở tại cung trời Đâu-suất con sẽ vì quần sinh thuyết giảng sự phát triển các cội gốc công đức này. Nếu thiện nam, thiện nữ ở đời sau nhưng tai được nghe kinh ấy, chí nguyện ở Đại thừa thì nên biết đó là sự kiến lập của Bồ-tát Di-lặc. Người phụng trì kinh này, nếu có ác ma theo rình tìm sơ hở thì chúng con sẽ nương Thánh chỉ của Đức Thế Tôn mà đến hộ trì họ, khiến cho họ không lầm lỗi.

Đức Phật bảo trời Đế Thích:

–Ông nên thọ lãnh phẩm “A-xà-thế đoạn nhất thiết kết” của kinh này. Vì sao? Vì giả sử trời và A-tu-luân hận thù mà chiến đấu, nếu trời nghĩ đến kinh ấy thì chư Thiên thắng lợi, còn A-tu-luân bị hàng phục.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật nói:

–Này Câu-dực! Nay ta phó chúc cho ông, nếu kinh điển này ở tại châu vực, quận, nước, huyện, ấp, thành quách, gò đồng, xóm làng nào thì ông sẽ ủng hộ cho đất ấy, làm cho các oán hận thù địch chẳng làm gì được. Hoặc đến vua quan, hoặc rơi vào đám giặc, hoặc gặp cầm thú, hoặc gặp quỷ thần, hoặc gặp dâm tặc, hoặc gặp nạn khủng bố nước lửa thì liền phải nhớ đến kinh điển này mà thuyết giảng ca tụng. Hoặc có oan gia, giặc giã nghịch ác cũng chẳng làm gì được.

Bấy giờ Đức Phật liền bảo A-nan:

–Ông hãy nhận kinh điển này giữ gìn đợc tụng. Vì sao? Giả sử có người theo ông cầu học ý nghĩa của kinh này thì thiện nam, thiện nữ ấy đoạn trừ tất cả các hồ nghi, không có do dự, rửa sạch các kết sử, trừ khử vnh viễn. Các ma tội ác chẳng thể che trùm đợc, những tai ương đời trước, tà hại ngăn ngại thì tự nhiên tiêu diệt. Vì sao? Vì nghe kinh này thì không còn hồ nghi.

Đức Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Ta phó chúc cho ông, ân cần răn bảo. Như có kẻ phạm nghịch tội mà hiểu rõ yếu nghĩa của kinh này, hoan hỷ vui mừng thì không có tội nghịch nữa, cũng không nguy hại, cũng không tội lỗi.

Trưởng lão Ca-diếp bạch Đức Thế Tôn:

–Kính thưa Đấng Đại Thánh! Con đã chứng kiến rõ sự vi diệu của kinh điển này. Trước đây, khi tề tựu ở cung vua A-xà-thế phân biệt việc nghịch thì vua A-xà-thế liền thành tựu đợc pháp Nhẫn bất khởi, lưới nghi hoặc bị tiêu trừ. Con nghĩ rằng: “Vua A-xà-thế vốn chẳng hiểu rõ các pháp, cũng chẳng phân biệt đợc các việc nghịch.”

Kính thưa Đức Thế Tôn! Tánh các pháp tự nhiên vốn tịnh, mà trái lại tư tưởng con người chấp là ngã, ngã sở nên hình thành các kiến chấp không thể sửa đổi, rèn luyện bản tánh thanh tịnh của tất cả các nghịch tội vậy. Như việc vua A-xà-thế chứa nhóm sự điên đảo, các tư tưởng hư nguy nên trở thành tai họa khổ đau. Nếu thông suốt điều này thì không có các tai nạn. Con nói từ trước đến nay các chúng sinh không có tội, không có pháp đợc ác. Họ hiểu đợc điều này thì trở nên siêu tuyệt, không có đầu mối, kết thúc.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật nói:

–Hay thay! Hay thay! Nay Ca-diếp! Đúng như điều đã nói, sự chân chánh về đạo nghĩa của các Đức Phật Thế Tôn là không có trần cấu.

Hiền giả A-nan bạch Đức Phật:

–Kính thưa Đức Thế Tôn! Ngài kiến lập kinh điển này khiến cho về sau, đời mạt thế được lưu hành ở cõi Diêm-phù-đề.

Bấy giờ, từ hai bên hông của Đức Thế Tôn phóng ra hào quang rất sáng, chiếu soi khắp tam thiên đại thiên thế giới. Cây cối, tường vách đều tự nhiên phát ra âm hưởng như vậy: Đức Như Lai đã kiến lập kinh điển này, giả sử được kinh điển này ở trong biển cả hoặc nơi kiếp thiêu, khi đang nghe kinh này thì không được dứt nửa chừng mà không nghe vậy.

Đức Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Tất cả cây cối, tường vách đã phát ra âm thanh đúng như điều ông đã nói, các Chánh sĩ ấy gieo trồng các cội gốc công đức. Vào đời sau cùng, họ thọ nhận kinh này nhất định chẳng đoạn dứt nửa chừng.

Khi Đức Phật thuyết giảng kinh này, chín mươi sáu ngàn người, trời xa lìa trần cấu, đạt được Pháp nhãn tịnh, sáu mươi tám ngàn người, trời đều phát ý đạo Vô thượng chánh chân, hai mươi hai ngàn vị Bồ-tát được pháp Nhẫn bất khởi, tám ngàn người lìa khỏi các tham dục, tam thiên đại thiên thế giới chấn động. Ngay khi ấy, âm thanh lớn phát ra tuyên cáo khắp trên trời, thế gian đều hãy đến cúng dường kinh điển này. Nhạc cụ của chư Thiên chẳng tấu mà tự vang lên, tuyên cáo khắp cả trên trời, thế gian đều đến để tung hoa, đốt hương đủ các loại hương thơm, bột thơm, hương xoa thấm đượm. Họ đều hướng về nơi chuyển pháp luân. Đức Như Lai ở chỗ này thuyết giảng kinh đều là vì hàng phục các tà đạo khác, trừ bỏ hạnh tà ức chế các ma. “Ấn Như Lai này là tinh tấn tu hành pháp của Như Lai, các thiện nam cần phải phân biệt cầu chánh kiến cứu cánh của pháp ấn này.”

Đức Phật thuyết giảng như vậy, vua A-xà-thế, Bồ-tát Phổ Thủ, Đại sĩ Di-lặc, tất cả vị Bồ-tát, các vị đại Thanh văn, Tôn giả Xá-lợi-phất, Tôn giả Đại Ca-diếp, Tôn giả Tu-bồ-đề, Tôn giả A-nan... chư

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thiên, người trong thế gian, A-tu-luân, nghe điều Phật đã nói, không ai không vui mừng.

